

Марк прокинувся в пустому ліжку. Лора знову встала першою. Кондиціонер працював на повну потужність, розбурхуючи тюль на вікнах. Через розсунуті сірі блекаут-штори сонце нещадно палило в очі. Будильник, авжеж, вимкнений, і нічого з цим не поробиш. На цифровій фоторамці, що стояла на приліжковій тумбі, мінялися фото: його, Лори, їх обох. Зараз на нього з осудом дивився він сам. Дурне фото, яке йому не подобалось, але Лора все одно його додала.

Ранки понеділка завжди найважчі. І не тільки через найкращий матрац, із якого так важко себе підняти, та знайому м'яту постіль із рідними запахами, що, здається, назавжди викарбувалися в пам'яті. Цей період — останній зв'язок із минулим. І він рветься, варто лише розплющити очі.

За звуками Марк зрозумів, що Лора вже порається на кухні, а це означало — треба шукати каву по дорозі. За відпрацьованим алгоритмом, не гаючи часу, молодий чоловік привів себе до ладу: умився, почистив зуби, вклав неслухняне русяве волосся та бороду, яких так і не підстриг, одягнувся в незмінні джинси карго

та сіру футболку. З армійською вправністю й аскетизмом зібрав рюкзак: кілька пар білизни та шкарпеток, футболки, спортивні штани, армійський ніж та жетон, який уже не надягав.

Потрапляти на очі Лорі й обмінюватися нікому не потрібними репліками не було настрою, тому без зайвих слів вислизнув на вулицю. Можливо, вони поговорять іншим разом. Періодично хоч-не-хоч Марк повертався думками до старих добрих часів. Пам'ять — єдине, що завжди залишається.

На вулиці він потягнувся, збільшуючи й без того немаленький зріст, підкреслений атлетичною статуєю. Армійська служба вимагала хорошої фізичної форми та витривалості, які він напружував разом із дисципліною. На жаль, проти спеки це мало допомагало.

Наступним на порядку денному значився сніданок, а після нього — робота. Тільки спочатку — обов'язкова понеділкова маніпуляція. Марк дістав телефон, увів безглуздий набір символів: бсе2889e70 (як завжди, сподіваючись, що нічого не переплутав), відправив повідомлення на знайомий короткий номер, після чого вставив навушники, увімкнув радіо й неспішно покривав у своїх справах.

Радіо: Доброго чергового спекотного понеділка! Хто ті щасливчики, що прокинулися без будильника? Чи найщасливіші люди все ще ніжаться в ліжечках? Прокидайся, місто! Чи трапляється тобі щось новеньке?

Червень видався аномально спекотним. Погода й розслаблена атмосфера ідеально пасували б курортному містечку, яким це місто не було. Замість вуличок із сувенірними крамничками воно майоріло багатосмуговими проспектами з банками та бізнес-центрами. Через морський порт і аеропорт місто виконувало роль транзитної зони для пасажирів та персоналу, які постійно кудись поспішали. Та це було колись.

Попри ранок, асфальт майже танув, видруковуючи на собі кроки рідкісних перехожих. Нечисленні дерева й клаптики газонів

лише натякали на можливу свіжість. Місто застигло в цій плавній карамелі, і лише деякі люди, зокрема Марк, намагалися крізь неї продиратися.

Припарковані обабіч доріг автівки покірно чекали на своїх господарів, а ті поодинокі екземпляри, які проминали на високій швидкості й розбурхували тишу, були радше винятками. Взагалі ранок понеділка своїм розміреним плином дужче нагадував вихідний день. І коли Марк виринув із глибоких житлових двориків до очікувано жвавого проспекту з офісами, кав'ярнями та магазинами, ситуація не змінилася. Майоріли порожні зупинки, вітрини не світилися рекламними вивісками, навіть було чути пташок. Місто ніби прокинулось, але з ліжка вставати не поспішало.

Радіо: А ви снідаєте одним і тим самим? Бо я на сендвічі з ростбіфом у своєму холодильнику вже не можу дивитись. А випічка біля офісу так і не відкрилася. Може, пані Мадлен нас слухає? Мила, благаю, повертайтеся! Ви навіть не уявляєте, скільки людей зробите щасливішими! Від думок про ваші круасани в мене слинка тече.

Кав'ярня, до якої прямував Марк, закликала найсвіжішими тістечками на вітрині-холодильнику й мала спокушати всіх, хто проходив повз. Та наразі єдиним зацікавленим у її асортименті виявився Марк. Попри те, що всередині не було ні душі, він знав — двері відчинені.

Сьогодні Марк обрав еклер. Відпрацьованим рухом ухопив паперовий пакетик і підчепив тістечко, а замість кави взяв енергетик. Глюкоза та кофеїн швидко подіяли на мозок і додали бадьорості, якраз щоб остаточно прокинутись і, борючись зі спекою, попрямувати вулицями до кондиційованих кабінетів.

Зазвичай Марк відразу біг на обумовлене місце, бо понеділок — найбільш передбачуваний день тижня, саме на нього припадала основна маса роботи. Проте сьогодні пощастило: ранніх дзвінків і викликів ще не було, а це означало, що поки можна сподіватися на спокійний тиждень.

Марк хотів якнайшвидше дістатися прохолодного офісу, тому обрав не мальовничий маршрут у затінках парку, а швидкий — повз одноманітні багатоквартирні висотки. Перед одним із цих сірих, пошарпаних життям будинків стояв невеликий фургон. Двоє людей, схожих на комунальників, худорлявий чоловік і пишнотіла жінка, розгортали на асфальті під вікнами клейонку десь 4×4 метри.

— Агов! Як справи? — гукнув до них Марк. Двоє підняли на нього очі та з посмішками помахали на знак привітання.

І саме в цей момент із вікна викинулася людина й потрапила точнісінько на застелене місце.

— Бачу, все за графіком, — оцінив Марк і тим самим тоном попрощався. — Гарного тижня!

Двоє відпрацьованими рухами загорнули труп у поліетилен і закинули у фургон, зверху на такі самі згортки.

Радіо: Є в мене одна весела історія. У жінки помер чоловік. Тож вона його поховала, відплакала — все по-людськи. І от, прокидається вона в понеділок, а чоловік лежить поряд, ще й хропе, падлюка така. Вона ні жива ні мертва, помацала його — не привид. Стала тормозити. Він прокинувся і каже: «Мені наснилося, що я помер». Так вони тиждень ходили й думали, що їм один і той самий сон наснився!

Марк зайшов у цегляну будівлю з вивіскою «Районний поліцейський відділок». Усередині розмірено снували люди: хто в ділових костюмах, хто в піжамах. Трохи пом'ятий чоловік із офіцерським значком роздавав новоприбулим, зокрема й Марку, табельну зброю.

— Щось ти потасканий більше, ніж зазвичай, — зауважила темношкіра дівчина в поліцейській формі, коли Марк увійшов до кабінету.

— Хто б казав. Це не я щопонеділка з бодуна, — підморгнув він.

— Ха, ха, ха, — уривчасто промовила дівчина й закотила очі. — Вигадай щось нове, — і після цього ніби розтеклася по стійці, туплячись головою до прохолодної поверхні.

— О, вже тут! — на Марка трохи не наскочив його шеф Пеппер. Як завжди, скуйовджений, з якимось кодлом на голові замість зачіски та з цигаркою в зубах. — Поїхали, — і, не очікуючи на відповідь, попрямував на вихід, до припаркованої машини.

— Пеппере! — гукнула його дівчина за стійкою. — Ти не забув відправити свій шматок коду?

— А хай йому грець, — вилаявся Пеппер. Цигарка майже догоріла до фільтра, але він на це не зважав, дістаючи телефон і вводячи на ньому потрібну комбінацію чисел та букв. — Готово! — він помахав телефоном. — Дякую, Руді, ти — найкраща!

— Що б ти без мене робив, — відповіла йому усмішкою дівчина, але Пеппер уже не слухав її та рвонув до машини. Марк поспішив слідом.

— Вигадали з цими повідомленнями, — буркотів шеф. — Як ця штука взагалі працює?

— Техніки розповідали, що збирають символи за переліками та отримують код файлу, який можна відкрити й оновити дані в мнемосфері, а це різні реєстри, банківські рахунки, відтворити збережені файли та...

— Господи, Марку, це було риторичне запитання, — перебив його Пеппер, залізаючи в машину. — І в нас є суттєвіші проблеми, ніж есемесити банку. Тільки-но повідомили: якісь дітлахи зі зброєю шмаляють у торговому центрі.

— І який план? — Марк сів на пасажирське крісло й пристебнувся. Стара звичка.

— Ліквідувати. А далі — Комісія розбереться. Наша справа маленька, — смачно зачепивши крилом авто іншу машину, що стояла попереду, шеф вирулив на дорогу.

Радіо: А давайте опитування? Коли ви зрозуміли, що щось не так? Відразу? Того ж дня? Через тиждень? Досі не зрозуміли? Заходьте в нашу групу, голосуйте і залишайте коментарі. Автори найцікавіших історій зможуть спробувати себе в ролі радіоведучого.